

Eva's keuzes.

Goed of fout.

Schrijver: Natascha Ankoné
Coverontwerp: Anton Selman
ISBN: 9789461932280
Uitgegeven via: mijnbestseller.nl
Print: Printforce, Alphen a/d Rijn
© Natascha Ankoné

Proloog

Mijn hele leven lang, en dat is lang, heb ik me afgevraagd of ik wel goede keuzes heb gemaakt in mijn leven. Nu, vele jaren later, kan ik er niets meer aan veranderen. Ik kan er alleen mee omgaan zoals het is.

Daarmee begon ik het verhaal die het begin vertelt van mijn leven. Het verhaal over hoe ik mijn vrienden en Alex ontmoet heb op de camping en over de dingen die we samen deden. Hoe ik Tristan leerde kennen en hoe ik veranderde in een vampier. Hoe ik verliefd werd op Lars en uiteindelijk ook het einde van mijn eerste leven.

Kort samengevat: een groot drama. Nu krijg ik de kans om alles anders te doen, maar ja, hoe pak je dat aan?

Nieuwe keuzes

‘Eva, wat doe jij hier?’

Verbaasd deed ik mijn ogen open en zag Alex naast me staan. *Hoe kan dit?* dacht ik en keek om me heen. ‘Ben ik dood?’ riep ik geschrokken toen ik zag dat ik op de camping was en mijn ouders voor de caravan zaten.

‘Blijkbaar,’ antwoordde Alex en stak zijn hand naar me uit.

‘Waarom heeft hij dit gedaan?’ vroeg ik verbaasd en pakte zijn hand vast, zodat ik kon opstaan.

‘Wie heeft wat gedaan?’

‘Tristan heeft me vermoord,’ fluisterde ik en keek verbaasd naar Alex. Hij zag eruit als een jongen van achttien. Nee, hij zag er precies hetzelfde uit als toen hij achttien was. ‘Mijn keuze,’ wist ik uit te brengen, voordat de tranen over mijn wangen liepen.

‘Ik snap niet wat je bedoelt,’ zei Alex, ‘maar ik ben blij dat je er eindelijk bent.’ Voorzichtig sloeg hij zijn armen om me heen en drukte me stevig tegen zich aan.

‘Waar zijn we?’ vroeg ik.

‘Op de camping.’

‘Ja, oké dat snap ik. Maar waarom?’

‘Dit is je nieuw leven,’ antwoordde hij en kuste me in mijn nek.

Geen tanden, dacht ik geschrokken en wachtte tot iemand zou antwoorden, maar het bleef stil.

‘Niet bang zijn,’ fluisterde Alex en streekte zachtjes over mijn rug.

‘Wat is de bedoeling van dit nieuwe leven?’ vroeg ik en duwde hem zachtjes weg.

‘Dat is iets wat alleen jij weet,’ antwoordde hij. ‘Waarschijnlijk zei je iets voordat je overleed.’

‘Mijn keuze,’ fluisterde ik weer en keek Alex verbaasd aan. ‘Wat zei jij?’

‘Ik riep jou,’ zei hij en keek naar de grond.

‘Dat heb ik nooit gehoord,’ fluisterde ik.

‘Dat klopt. Ik riep en dacht het niet.’

‘O,’ zuchtte ik en keek hem aan. *Wat moet ik nu doen?*

‘Laten we naar je ouders gaan. Ze zullen blij zijn je te zien.’

Vorzichtig en onzeker liep ik naar de caravan van mijn ouders. ‘Hoi, pap en mama,’ zei ik en sloeg mijn ogen neer.

‘Eva, wat doe jij hier?’ vroeg mijn moeder geschrokken en rende naar me toe.

‘Hetzelfde als jullie, kamperen,’ lachte ik voorzichtig.

‘Nou, we zijn blij dat je er bent,’ lachte papa en gaf me een knuffel.

‘Ik ook,’ zei ik en keek nerveus om me heen. *Dat denk ik, tenminste.*

‘Kom, dan laat ik zien wie hier allemaal zijn,’ zei Alex.

‘Oké,’ antwoordde ik en draaide me om. ‘Tot zo.’

Verbaasd keek ik om me heen. Er was maar één veldje met caravans en één veldje met stacaravans. *Zou de vijver er ook zijn?* vroeg ik me af en keek Alex aan.

‘Ja, precies zoals op de camping,’ antwoordde hij op mijn gedachten.

‘Je hoort me nog wel,’ riep ik verbaasd.

‘Ja, ik hoor je nog steeds,’ antwoordde Alex en keek me bezorgd aan. ‘Ik wilde je niet laten schrikken.’

‘Zal alles nog hetzelfde zijn?’ vroeg ik meer aan mezelf dan aan hem.

‘Daar zul je zelf achter moeten komen.’

Zwijgend liepen we verder naar de vijver. *Hoeho ongemakkelijk*, dacht ik en probeerde niet te huilen. ‘Hij is precies hetzelfde,’ stamelde ik en keek naar het bankje en de zwanen.

‘Alles wat positief was in je vorige leven of alle dingen die belangrijk voor je waren, zijn hier ook,’ zei hij en ging op het bankje zitten.

‘Waarom heb ik het idee dat er een adder onder het gras zit,’ zei ik en ging naast hem zitten.

‘Heel binnenkort zul je een heleboel dingen vergeten die gebeurd zijn in je vorige leven. Zodat je niet dezelfde fouten maakt.’

‘Maar jij weet alles over mij,’ zei ik en keek hem verbaasd aan.

‘Omdat jij het positieve was in mijn leven,’ zei hij. ‘En blijkbaar heb ik geen fout gemaakt.’

‘O,’ antwoordde ik en keek naar de zwanen. ‘Zijn de anderen er ook?’

‘Nee, van ons groepje zijn alleen wij hier.’

‘Maar?’

‘Lars is hier wel.’

Geweldig. Daar had ik behoefte aan.

‘Ik zal niet vragen wat er gebeurd is.’

‘Neem maar van mij aan dat je het ook niet wilt weten,’ lachte ik. *Zal Tristan hier ook komen als hij dood is?* vroeg ik me ineens af.

‘Ik hoop het niet,’ antwoordde Alex en stond op.

‘Blijf alsjeblieft,’ riep ik in paniek. ‘Ik vroeg het me gewoon af.’

‘Lars heeft me verteld dat hij is teruggekomen, dus ik begrijp dat je wilt dat hij hier is.’

‘Als er iemand is die ik niet wil zien, dan is hij het wel,’ snauwde ik kwaad.

‘Hij heeft me vermoord. Dat is nou niet echt houden van, dus ik hoop dat hij daar voor altijd blijft,’ gilte ik hard en begon te huilen.

‘Sorry,’ fluisterde Alex en sloeg zijn armen om me heen. ‘Gooi het er maar uit.’

‘Nee, laat maar.’

‘Je mag me alles vertellen.’

‘Dat weet ik,’ antwoordde ik. ‘Eigenlijk ben ik gewoon bang voor wat er komen gaat en dat dit leven net zo’n puinhoop wordt als de vorige.’

‘Ik begrijp heel goed dat je bang bent,’ zei hij en streelde mijn rug. ‘Wat betreft het andere, dat heb je zelf in de hand.’

Hij kuste de tranen van mijn wang en likte zachtjes in mijn nek.

Als reactie kwamen mijn hoektanden tevoorschijn. ‘Hé,’ riep ik geschrokken en duwde Alex bij me weg.

‘Je ogen,’ zei hij en keek me geschrokken aan.

‘Ze zijn zwart,’ gokte ik en deed ze even dicht.

‘Hoe kan dat?’

‘Die kleur hadden ze ook toen ik dood ging,’ antwoordde ik. ‘Maar hoe kan dit?’ vroeg ik en raakte mijn hoektand aan.

‘Vond je het erg om vampier te zijn?’

‘Eerst wel, maar later niet. Het had zo zijn voordelen,’ antwoordde ik en haalde diep adem, waardoor de tanden weggingen.

‘Pas als jij beslist wat je wilt zijn, zal je weer helemaal veranderen.’

‘O,’ zei ik en keek naar het bos. Ik had geen idee wat ik wilde.

Ineens trok iets mijn aandacht. Vanuit het bos stapte een jongeman naar voren, zwaaide even en verdween weer.

‘Kom,’ zei Alex. ‘Dan gaan we iets leuks doen.’

‘Oké,’ antwoordde ik en draaide me naar hem om.

‘Waar heb je zin in?’

‘In een groot softijsje met chocoladesaus,’ lachte ik en pakte zijn hand vast.

‘Dat heb ik al heel lang niet gegeten.’

‘Dan gaan we dat eerst regelen.’

Al lachend liepen we terug de camping op, tot een rare trilling in de lucht mijn aandacht trok. Met een ruk draaide ik me om en keek richting de vijver, maar ik zag niemand.

‘Wat is er?’ vroeg Alex bezorgd en pakte mijn hand weer vast.

‘Dat wil ik ook graag weten,’ antwoordde ik en keek hem aan.

‘Haal even diep adem,’ zei Alex en wees naar mijn lippen.

‘O,’ zuchtte ik. *Waarom waren ze nou tevoorschijn gekomen?*

‘Dat weet je denk ik wel.’

‘Hij is hier,’ fluisterde ik kwaad.

‘Ja,’ antwoordde hij. ‘Kom, dan gaan we ijs halen.’

‘Oké,’ zei ik en liep met hem mee.

‘Nee,’ hoorde ik iemand achter me roepen, al was het meer een gegrom.

‘Niet reageren,’ zei Alex en sleurde me mee.

Eigen keuze, hoorde ik mezelf zeggen en liet zijn hand los. ‘Ik denk dat ik naar mijn ouders ga,’ fluisterde ik en liep bij hem weg.

Langzaam liep ik de camping over en keek om me heen. Inmiddels zag alles er precies hetzelfde uit als vroeger. Er waren meer veldjes. Overal waren kinderen aan het spelen en volwassenen zaten in de zon voor hun caravan of stacaravan.

‘Hallo,’ zei een jongeman toen ik langs hem liep.

‘Hoi,’ antwoordde ik afwezig en liep door.

‘Gaat alles wel goed met je?’ vroeg hij en kwam naast me lopen.

‘Nee,’ antwoordde ik en keek hem even aan.

‘Waarom verkleuren je ogen steeds?’

‘Omdat ik aan het nadenken ben,’ antwoordde ik en voelde mijn hoektanden tegen mijn lippen prikken. ‘En omdat ik raar ben,’ fluisterde ik erachteraan en liep weg.

‘Ik vind je niet raar,’ riep hij.

Zuchtend stopte ik mijn handen in mijn broekzak en was verbaasd toen ik een sleutel voelde. ‘Het huisje,’ fluisterde ik zachtjes en bekeek de sleutel. Zo snel ik kon, rende ik naar mijn huisje en deed de deur open. Alles was nog precies hetzelfde. Al mijn boeken stonden in de kast, mijn eigen meubeltjes stonden in de huiskamer en ook mijn slaapkamer was niet veranderd.

‘Wat zullen we gaan doen?’ vroeg ik me af en draaide een rondje. *Laten we wat gaan eten*, dacht ik en liep naar de keuken.

Maak de goede keuze, hoorde ik drie verschillende stemmen zeggen.

‘Rot op,’ siste ik en deed de koelkast open.

Wat wordt het, broodje pindakaas of bloed? vroeg ik mezelf.

Pindakaas, bloed, pindakaas, bloed, hoorde ik verschillende stemmen zeggen.

Houd op, antwoordde ik, smeed de koelkastdeur dicht en liep naar mijn slaapkamer.

Eva, mag ik iets vertellen? hoorde ik Alex vragen.

Je doet maar, antwoordde ik en ging op bed liggen.

Je hebt na dit leven nog twee andere kansen. Als je tijdens dit nieuwe leven dood gaat, kom je weer hier terecht en begin je van vooraf aan.

Dus als ik nu kies om weer een mens te worden en het bevalt me niet, hoef ik alleen maar dood te gaan en kan ik weer opnieuw kiezen? vroeg ik verbaasd.

Ja.

Gaat hij weg als ik mens word? vroeg ik me af.

Ja, antwoordde Tristan verdrietig.

Maar ik blijf altijd, lachte Alex. *Wat je ook kiest.*

Oké, antwoordde ik. *Zouden jullie me dan nu met rust willen laten?*

Ja, zeiden ze in koor, waarna het lekker stil werd.

Laten we maar een warm bad nemen. Dat werkte altijd ontspannend. Ik liep naar de badkamer en liet het bad vollopen.

Hoe gaan we dit aanpakken? vroeg ik mezelf af. Voorzichtig stapte ik het bad in en ging languit liggen. *Ik zou graag willen weten hoe mijn leven als mens eruit zou hebben gezien, maar vampier zijn had ook zo zijn voordelen. Kon ik er maar met iemand over praten,* zuchtte ik. *Iemand die onpartijdig was.*

‘Mijn bankje,’ lachte ik en stapte uit bad.

Snel droogde ik me af en deed een zwart jurkje aan dat in de kast hing.

Zal alles nog werken? vroeg ik me af en deed mijn ogen dicht. *Bankje,* dacht ik en wachtte even, voordat ik mijn ogen weer opende.

‘Yes,’ riep ik toen ik merkte dat ik op het bankje zat.

‘Hoe kom jij hier ineens,’ hoorde ik een jongen zeggen.

Oeps, dacht ik en keek geschrokken naast me. Daar zag ik de jongen staan die me al eerder had aangesproken.

‘Ik zei toch dat ik raar was,’ lachte ik en haalde mijn schouders op.

‘Nu ben ik het met je eens,’ antwoordde hij en kwam naast me zitten. ‘Wel een goede landing.’

‘Ik heb dan ook al jaren geoefend.’

‘Hooft dat bij het vampier zijn?’

‘Ja, alleen kan iedereen het op zijn eigen manier.’

‘Best wel cool,’ lachte hij vrolijk.

‘Vind je?’ vroeg ik verbaasd. ‘Wie ben je eigenlijk?’

‘Sorry, het is wel heel onbeleefd om me niet voor te stellen. Ik ben Sean.’

‘Hallo Sean,’ lachte ik en stak mijn hand uit. ‘Ik ben Eva.’

‘Hallo Eva,’ zei hij en pakte mijn hand vast. ‘Leuk je te ontmoeten.’

‘Insgelijks,’ zei ik en keek naar de zwanen.

‘Ben je weer aan het denken?’ vroeg Sean na een stilte.

‘Hè?’ vroeg ik en keek hem aan.

‘Je ogen,’ fluisterde hij geschrokken. ‘En uhm.’

‘En wat?’ vroeg ik, maar had toen snel door dat hij mijn hoektanden bedoelde.

‘Sorry,’ fluisterde ik en deed mijn hoofd tussen mijn benen.

‘Ik wilde je niet verdrietig maken,’ zei hij en raakte zachtjes mijn rug aan.

‘Niet doen,’ siste ik en stond op.

‘Waarom ben je nu ineens kwaad?’

‘Omdat mijn leven van de ene puinhoop in de andere terecht komt,’

antwoordde ik. ‘Ik moet keuzes gaan maken die zwaar klote zijn en dan lopen mijn ex-vriendje en ex-man hier ook nog rond,’ gilte ik kwaad en zwaaide met mijn handen in het rond.

‘Heb je al zo veel exen? Je bent toch nog helemaal niet zo oud?’

‘Ik ben al vijftig jaar achttien of zoiets.’

‘Dat verklaart een heleboel,’ zei Sean. ‘Ik wil me nergens mee bemoeien, maar waartussen moet je kiezen?’

‘Wat ik word,’ fluisterde ik en ging weer op het bankje zitten.

‘Hoezo?’ vroeg hij en keek me verbaasd aan.

‘Of ik mens word of vampier,’ zei ik, waarna een hard gegrom uit het bos kwam. ‘En wat ik met hem doe,’ zuchtte ik en keek naar het bos.

‘Wat was dat?’

‘Dat was mijn man, ex-man of hoe je hem ook wilt noemen. Als ik kies om mens te worden, verdwijnt hij hier,’ zei ik en wees naar het bos.

‘O,’ antwoordde Sean en stond op. ‘Dan laat ik je alleen, want daarmee kan ik je niet helpen.’

‘Oké,’ zuchtte ik en keek naar de zwanen. *Wat een drama weer. Kan mijn leven niet voor een keer makkelijk en leuk zijn?*

‘Mag ik bij je komen zitten?’ hoorde ik Tristan vragen.

‘Nee,’ snikte ik en keek de andere kant op.

‘Waarom niet?’ vroeg hij en kwam toch naast me zitten.

‘Waarom wel?’ snikte ik en keek hem aan. ‘Jij hebt me vermoord en naar dit leven gestuurd.’

‘Mag ik vertellen waarom ik dat deed?’

‘Je doet maar,’ antwoordde ik. ‘Mijn leven is toch al een puinhoop.’

‘Daarom deed ik het ook, zodat je opnieuw kon kiezen.’

‘Onzin,’ snauwde ik kwaad. ‘Ik zei dat ik wou dat alles rustig was, zodat we samen konden zijn. Niet dat ik een nieuw leven wilde, zodat ik opnieuw kon kiezen.’

‘Maar ik wilde dat wel,’ zei hij en stond op.

‘Natuurlijk. Alles draait weer om meneer. Nou, dan doe je toch lekker wat je zelf wilt,’ gilte ik kwaad, stond op en liep de camping op.

‘Nee, Eva, wacht,’ riep Tristan.

‘Rot op,’ gilte ik terug en rende naar mijn huisje.

Snel liep ik naar de koelkast en pakte het broodje pindakaas. ‘Ik haat je,’ snikte ik en at het broodje helemaal op. *Heb je nu je zin*, dacht ik, maar het bleef stil.

Huilend liep ik naar het bed en liet me erop vallen. *Wat had ik gedaan*, snikte ik en viel toen in een diepe slaap.

Nieuw leven

‘Eva, word je wakker,’ hoorde ik mijn vader roepen. ‘Alex zoekt je.’
Wat? dacht ik verbaasd, draaide me om en deed mijn ogen open. *Ik lig in mijn tentje.* ‘Ik kom eraan,’ riep ik en deed mijn kleren aan. *Wat zal er nog meer veranderd zijn?*

Nieuwsgierig kroop ik uit mijn tentje en keek om me heen. De camping was nog steeds hetzelfde, al waren er wel nieuwe dingen bijgekomen en ook andere mensen.

‘Alex wacht achter bij de vijver op je,’ zei mama toen ik aan tafel ging zitten. ‘Oké, dan ga ik daar zo heen,’ antwoordde ik en at mijn broodje met pindakaas op.

‘Gaat alles goed?’ vroeg papa en keek me bezorgd aan.

‘Jawel,’ antwoordde ik en staarde naar mijn bord.

‘Weet je zeker dat je de goede keuze hebt gemaakt?’

‘Ik weet het niet, papa, maar ik hoop het wel.’

‘Wat ga je nu doen?’ vroeg mama.

‘Dat weet ik nog niet,’ fluisterde ik en schoof ongemakkelijk heen en weer op mijn stoel.

‘Ga nu maar snel naar Alex, voordat hij zich zorgen maakt,’ lachte papa.

‘Oké,’ antwoordde ik en stond op van tafel. ‘Tot zo,’ riep ik nog snel en liep toen naar de vijver. *Waarom was ik wakker geworden in mijn tentje? Wat was er allemaal aan de hand? Was er nog meer veranderd?* Allerlei vragen spookten door mijn hoofd. Bij de vijver zag ik al snel wat er was veranderd. De zwaan was alleen.

‘Hoi,’ fluisterde ik en ging naast Alex op het bankje zitten.

‘Hoi,’ zei hij en keek me lachend aan. ‘Hoe was je broodje pindakaas?’

‘Niet lollig,’ antwoordde ik en keek naar de zwaan.

‘Sorry. Ik bedoelde het positief.’

‘Beetje mislukt,’ antwoordde ik en keek hem aan.

‘Heb je vandaag al in de spiegel gekeken?’ vroeg hij en verschoof een stukje.

‘Waarom?’ wilde ik weten. *Zag ik er zo eng uit vandaag?*

‘Je ogen,’ fluisterde hij en stond op van het bankje. ‘Kom.’

Snel stond ik op en liep met hem mee naar het toiletgebouw. *Wat is er nu weer aan de hand,* zuchtte ik verdrietig.

‘Kijk,’ fluisterde hij en duwde me voor de spiegel.

Verbaasd bekeek ik mezelf in de spiegel. Mijn haren waren donkerbruin, maar niet zo donder als na mijn verandering en mijn ogen waren zwart met blauwe lijnen erin. Geschrokken deed ik mijn ogen dicht, haalde diep adem en deed ze weer open. Ze bleven de aparte kleur houden.

‘Hoe kan dat?’ vroeg ik en keek Alex aan.

‘Ik heb geen idee,’ zei hij en raakte voorzichtig mijn wang aan.

‘Tristan,’ fluisterde ik zachtjes en bekeek mezelf weer in de spiegel.

‘Wie?’ vroeg Alex verbaasd.

‘Niks, laat maar,’ zei ik. ‘Dan zal ik voortaan mijn zonnebril maar opdoen.’

‘Van mij hoeft het niet. Ik vind het wel mooi,’ lachte hij en keek op zijn horloge. ‘Ik zie dat ik terug moet. We gaan boodschappen doen.’

‘Oké. Zie ik je later weer?’

‘Als we terug zijn, zoek ik je op,’ lachte hij en rende weg.

‘Wat gaan we nu doen?’ vroeg ik hardop en liep terug naar het bankje. Voor de vijver bleef ik staan en keek naar het bos. *Zal het huisje er nog zijn?* vroeg ik me af en begon het bos in te lopen.

Gelukkig vond ik al snel het pad richting de blokhut en was dan ook stomverbaasd toen ik ervoor stond.

Zachtjes klopte ik op de deur en wachtte op een antwoord, maar dat kwam niet. Langzaam duwde ik de deur open en keek naar binnen. Alles was nog precies hetzelfde. De tafel met stoelen, het kastje en het bed.

Vorzichtig liep ik naar binnen en keek rond. Een lichte schittering op het bed trok mijn aandacht. *Is dat echt wat ik denk dat het is?* vroeg ik me af en liep naar het bed.

‘Mijn ring,’ fluisterde ik en pakte hem op. Het was de ring die ik van Tristan had gekregen, zodat ik wist wanneer hij in de buurt was. Ik schoof de ring aan mijn vinger en keek er lange tijd naar.

‘Leuk hutje is dit, hè,’ zei Sean ineens achter me.

‘Ja,’ antwoordde ik en draaide me om.

‘Wauw,’ zei hij en staaarde me aan. ‘Je ogen zijn zwart met blauw.’

‘Ik weet het,’ antwoordde ik en ging op het bed zitten.

Hij liep naar me toe ‘Wat heb je gekozen?’

‘Broodje pindakaas,’ zuchtte ik en ging achterover liggen.

‘Mens dus,’ zei hij en kwam naast me zitten.

‘Waarom herinner jij je ons gesprek wel?’

‘Jij niet dan?’ vroeg hij verbaasd en keek me aan.

‘Jawel, alleen Alex weet niets meer.’

‘En dat is?’

‘Ex-vriendje.’

‘Omdat jij nu mens bent, weet hij alleen nog maar dingen over jou als mens.’

‘Dat is raar. Mijn ouders weten het volgens mij nog wel.’

‘Misschien,’ zei hij. ‘Het kan ook zijn dat ze iets zeiden tegen jou wat eigenlijk ergens anders over ging.’

‘O,’ zuchtte ik diep. *Wat moet ik nu,* dacht ik en keek naar de ring.

‘Jij hebt dit huisje niet per ongeluk gevonden of wel?’

‘Dat klopt. Ik heb al veel beleefd hier,’ antwoordde ik en keek hem aan.
‘Met veel bedoel je ook ...’ stamelde hij ineens.
‘Ik weet niet wat je bedoelt, maar het antwoord is vast ja.’
‘Je hebt je man dus hier ontmoet en bent hier ook veranderd.’
‘Nee en ja,’ zuchtte ik. *Waarom vroeg hij toch zo veel?*
‘Als je er niet over wilt praten, moet je het zeggen, hoor.’
‘Ik heb het graag over iets anders,’ antwoordde ik en ging rechtop zitten.
‘Waarover dan?’ vroeg hij lachend.
‘Waarom ben jij hier?’
‘Omdat ik ook veel heb meegemaakt in dit huisje,’ zei hij en ging op het bed liggen.
‘O,’ zei ik en ging naast hem liggen.
‘Vraag je niet wat ik heb meegemaakt?’
‘Nee. Als je het wilt vertellen, doe je dat vast wel en dan zal ik luisteren,’ antwoordde ik en keek naar het plafond.
‘Dat vind ik fijn, want ik praat er ook niet graag over.’
‘Ach, wie vertelt wel graag over zijn puinhoop,’ lachte ik zachtjes.
‘Niemand, denk ik,’ lachte hij en ging op zijn zij liggen. ‘Stonden jullie hier vroeger ook op de camping?’
‘Ja,’ antwoordde ik. ‘Drie jaar lang. Jij ook?’
‘Bijna zes jaar.’
‘Ik had altijd veel lol op de camping. Het is alleen jammer dat de rest er nu niet meer is.’
‘De rest?’
‘Mijn broertje, mijn zusje en mijn vrienden.’
‘Misschien komen ze nog,’ zei hij en keek de andere kant op.
‘Had jij hier geen vrienden?’
‘Jawel, maar dat bleken geen echte vrienden te zijn.’
‘Dat is minder leuk. Ik denk dat mijn vrienden je wel aardig zouden vinden.’
‘Dat zou fijn zijn,’ lachte hij en streelde zachtjes met een vinger over mijn wang en nek.
Langzaam sloot ik mijn ogen en genoot van de aanraking.
‘Ik was ook een vampier,’ fluisterde hij verlegen.
Geschrokken keek ik hem aan. ‘Wat?’
‘In mijn vorige leven was ik een vampier, maar toen ik hier kwam, was ik ineens weer een mens.’
‘Daarom schrok je niet van mijn hoektanden.’
‘Klopt,’ antwoordde hij en ging op zijn rug liggen.
‘Waarom vroeg je dan of dat verplaatsen ook bij het vampier zijn hoorde?’
‘Omdat ik dat niet kon.’
‘In een dier veranderen wel?’

‘Nee. Kon jij dat ook dan?’ vroeg hij verbaasd.

‘Nee, maar mijn ex-man wel,’ zei ik. *Waarom deed het zo ’n pijn om hem zo te noemen?*

‘Cool,’ zei hij en keek me aan.

‘Kon je dan wel de gedachten horen van mensen waarvan jij het bloed had gedronken?’

‘Nee, ook niet. Blijkbaar was ik maar een saaie vampier.’

‘Hoe lang?’ vroeg ik en deed snel mijn mond weer dicht. Langzaam draaide ik me op mijn zij en keek hem aan.

‘Hoe lang ik al vampier was?’

Voorzichtig knikte ik ja en keek hem afwachtend aan.

‘Tweehonderd jaar,’ fluisterde hij en deed zijn ogen dicht.

‘Er was toch wel iets wat je kon?’ vroeg ik en streelde zachtjes over zijn arm.

‘Nee, niets.’

‘Kon degene die jou veranderd heeft dat wel dan?’

Sean schudde zijn hoofd. ‘Volgens mij kon hij dat ook niet.’

‘Kijk, dat is het,’ lachte ik. ‘Tristan kon alle dingen die ik ook kan. Daar zal het wel mee te maken hebben.’

‘Tristan is jouw ex-man?’ vroeg Sean met op elkaar geklemde tanden.

‘Ja,’ fluisterde ik geschrokken.

‘Zijn lieve zusje heeft me dit aangedaan,’ zei hij en wees naar zichzelf.

‘Heeft Sophia jou gedood?’

‘Je kent haar dus ook?’

‘Helaas wel, ja,’ antwoordde ik. ‘Eerst was ze als een zus voor me, tot ze bewust Tristan bij me weghield. Ik veranderde een andere jongen in een vampier en werd verliefd op hem.’

‘Ik wist dat ze erg was, maar ik had nooit verwacht dat ze dat zou doen bij haar eigen broer.’

‘Het ergste is nog dat ze hem een dag nadat ik verliefd werd op die andere jongen, weer thuis bracht,’ zei ik en voelde een traan langs mijn wang glijden.

‘Niet huilen,’ zei hij en veegde de traan weg. ‘Blijkbaar heeft ze jou ook veel pijn gedaan.’

‘Wat heeft ze jou aangedaan?’

‘Ze heeft me in een kooi gestopt, anderen mijn bloed laten drinken, zodat ze vampier werden en toen -’

‘Stop,’ gilte ik hard en ging met een ruk overeind zitten.

‘Wat is er?’ vroeg hij verbaasd en kwam naast me zitten.

‘Dat heeft ze ook met Tristan gedaan.’

‘En hij heeft het overleefd?’

‘Ja,’ antwoordde ik en keek hem aan.

‘Dan heeft hij geluk gehad,’ zei hij en keek naar de vloer.

Aarzelend sloeg ik een arm om hem heen en trok hem naar me toe. ‘Sorry. Ik had het niet moeten vragen.’

‘Geeft niet. Als ik er niet over was begonnen, had je het ook nooit gevraagd,’ antwoordde hij en ging achterover liggen, zodat ik tegen hem aan kwam te liggen.

‘Weet je al wat je met je leven wilt doen?’

‘Ik heb nog geen idee,’ antwoordde ik. ‘Ik weet niet eens waar het de vorige keer fout is gegaan.’

‘Daar kom je alleen achter door het nu anders te doen.’

‘Nou, een ding heb ik al anders gedaan,’ lachte ik zachtjes.

‘Dat is een begin,’ zei hij en kuste me op mijn voorhoofd.

Eva, hoorde ik Alex ineens roepen.

Ja, antwoordde ik.

Kom je naar de vijver?

Kom eraan, antwoordde ik en zei tegen Sean: ‘Ik moet gaan.’

‘Zie ik je later nog?’

‘Ja,’ antwoordde ik en stond op van het bed.

‘Tot gauw,’ zei hij toen ik de deur uitliep.

Snel rende ik weg naar de vijver.

‘Wat deed je in het bos?’ vroeg Alex toen ik voor hem stond.

‘Wandelen,’ lachte ik en ging op het bankje zitten.

‘Ik heb lekkers meegenomen,’ zei hij en wees naar een kleed met een picknickmand erop.

‘Leuk,’ zei ik en liep ernaartoe.

‘Ik heb cola, chips, lolly’s, nootjes en drop,’ zei hij en wees naar de picknickmand.

‘O, chips,’ giechelde ik en ging op het kleed zitten.

‘Alsjeblieft, mevrouw,’ lachte Alex en gaf me een zak chips en blikje cola aan.

‘Dank je,’ lachte ik en stopte een handjevol chips in mijn mond. *Hmm lekker.*

‘Wist ik wel.’

‘Ik ben blij dat je dit hebt meegenomen.’

‘Ach, ik moet toch goed voor mijn vriendin zorgen,’ zei Alex en kuste me op mijn wang.

‘O,’ zuchtte ik en ging achterover liggen.

‘Was dat een positieve of negatieve o.’

‘Beide,’ zei ik. ‘Ik heb te snel cola gedronken.’

‘Dat is niet zo slim, hè,’ lachte hij en kwam naast me liggen.

‘Wat weet je eigenlijk nog over mij?’

‘Alles. Nou ja, totdat je met die vlinder het bos inliep en niet meer terugkwam,’ zei hij verdrietig.

‘O,’ fluisterde ik weer. Blijkbaar moest ik goed op mijn gedachten letten, want hij wist helemaal niets meer vanaf het moment dat Tristan definitief in mijn leven kwam. ‘Dan weet je ook nog van onze ruzie?’

‘Ja, ik weet dat ik me als een idioot en een hufter heb gedragen en ik weet dat je mijn vriendin niet meer wilt zijn,’ zei hij zachtjes. ‘Maar aangezien je bij me bent teruggekomen, hoop ik op een tweede kans.’

‘Ik wil je wel een tweede kans geven, maar ik weet nog niet wat ik met dit nieuwe leven moet en hoe ik het wil hebben.’

‘Dat begrijp ik,’ zei hij. ‘Ik wacht wel.’

‘Je moet niet verwachten dat ik morgen al weet wat ik wil.’

‘Nee, hooguit volgende maand.’

Misschien, dacht ik en slikte een brok weg.

‘Je komt er wel uit,’ fluisterde hij in mijn oor.

‘Dat denk ik ook wel,’ antwoordde ik. ‘Zijn onze vrienden hier ook?’

Eigenlijk wist ik het antwoord wel, maar toch was het een goede vraag om van onderwerp te veranderen.

‘Nee, we zijn nog met zijn tweeën. Heerlijk hè? Eerder wilden we altijd samen zijn en toen kon het nooit en nu hebben we alle tijd van de wereld.’

‘Ik zou iedereen wel weer willen zien,’ zei ik iets te vrolijk. ‘Al is dit natuurlijk ook fijn,’ zei ik er snel achteraan.

‘Ik mis iedereen ook wel, maar ik zou ook graag tijd samen met jou willen doorbrengen.’

‘Ik ook,’ antwoordde ik en keek hem aan.

Zachtjes kuste hij me op mijn voorhoofd en pakte mijn hand vast.

‘Leuke ring,’ lachte hij. ‘Heb je die al lang?’

‘Ik heb hem net in het bos gevonden,’ loog ik. Nou ja, het was niet helemaal een leugen.

‘Hij komt me bekend voor,’ zei Alex en haalde zijn schouders op.

‘Mij ook,’ fluisterde ik en keek naar het bos.

‘Eva, kom je eten?’

Verbaasd draaide ik me om en keek naar het hekje waar mijn vader stond te wachten. ‘Ik kom eraan,’ riep ik terug.

‘Ik moet gaan,’ zei ik tegen Alex en stond snel op.

‘Zie ik je later weer?’

‘Ja, ik denk het wel,’ antwoordde ik en liep naar mijn vader toe.

‘Hoi, pap. Ik wist helemaal niet dat het al zo laat was.’

‘Geeft niet,’ antwoordde hij. ‘Zo te zien zijn jullie weer dikke vrienden.’

‘Ja,’ antwoordde ik en keek snel opzij.

‘Zie je nou wel dat we gelijk hadden? Alex is gewoon een typische puber. Het gaat vanzelf weer over.’

‘Ik denk het ook wel,’ lachte ik. Blijkbaar had Sean gelijk en bedoelden ze vanmorgen heel wat anders.

‘Wat eten we?’ vroeg papa toen we terug waren bij de caravan.

‘Pizza,’ antwoordde mama en kwam met drie dozen naar buiten gelopen. ‘Een voor jou en een voor jou,’ lachte ze en zette de pizza’s voor ons neer.

‘Dank je, mam,’ zei ik en at de pizza op.

‘Wat ga je vanavond doen?’ vroeg papa na een lange stilte.

‘Ik heb nog geen idee,’ antwoordde ik en keek hem verbaasd aan.

‘Er is vanavond disco in het theater,’ zei mama.

‘Misschien ga ik daar wel heen,’ lachte ik en at de rest van mijn pizza op.

‘Hallo,’ hoorde ik Sean ineens achter me zeggen.

‘Hoi,’ lachte ik. ‘Pap, mam dit is Sean. Sean, dit zijn mijn ouders.’

‘Hallo Sean,’ zei mijn vader. ‘Kom erbij zitten.’

‘Waar kennen jullie elkaar van?’ vroeg mama.

‘We hebben elkaar vanmorgen ontmoet,’ zei ik en keek Sean aan. ‘We raakten wat aan de praat tot hij weg moest.’

‘Gezellig,’ lachte mijn vader.

‘Ik kwam vragen of je meegaat naar de disco,’ zei Sean ongemakkelijk.

‘Ja,’ zei ik vrolijk. ‘Maar dan moet ik me wel even omkleden.’

‘Dat is goed. Ik wacht wel even.’

Snel stond ik op van tafel en kroop in mijn tentje om te kijken wat ik kon aandoen. Gelukkig vond ik een leuk zwart topje en een andere spijkerbroek.

‘Klaar?’ vroeg Sean.

‘Alleen mijn haar en make-up nog doen,’ zei ik, pakte mijn toilettas uit de tent en liep naar het toiletgebouw.

‘Wacht,’ riep hij en kwam achter me aan gerend. ‘Ik ga wel even met je mee.’

‘Kruisverhoor?’

‘Ja.’

‘Sorry, dat doet mijn vader nou altijd,’ lachte ik en liep het toiletgebouw in, rechtstreeks naar de wastafel. Voorzichtig kamde ik mijn haar en deed het in een staart.

‘Blijkbaar heb jij veel zin in de disco,’ zei Sean.

‘Ja,’ lachte ik. ‘Jij niet dan?’

‘Jawel, alleen ga ik me daarvoor niet verkleden.’

‘Daarom ben ik een vrouw en jij een man,’ antwoordde ik en stak plagend mijn tong uit.

‘Gelukkig wel,’ zei hij en kwam achter me staan.

Vorzichtig leunde ik iets achterover, zodat ik mijn hoofd tegen zijn schouder kon leggen. ‘Anders had jij nu ook een make-up drama.’

‘Wat dan?’ fluisterde hij in mijn oor en keek me aan via de spiegel.

‘Ik heb alleen blauwe, zwarte en paarse oogschaduw.’

‘Doe de blauwe eens op.’

Langzaam ging ik weer rechtop staan en deed de oogschaduw op een oog.

‘En?’

‘Leuk.’

Snel pakte ik mijn eyeliner en zette een lijn op mijn oog. Daarna maakte ik met mijn oogpotlood mijn onderste ooglid zwart.

‘Beter?’ vroeg ik en draaide me om.

‘Veel beter,’ antwoordde Sean. ‘Alleen moet je je andere oog ook doen, hoor.’

‘Ja, ja,’ zei ik, draaide me om en deed make-up op mijn andere oog.

‘Klaar?’ vroeg Sean ongeduldig.

‘Ja, ik ben klaar,’ lachte ik en pakte mijn tasje.

‘Gelukkig,’ zuchtte hij en pakte mijn hand vast.

‘Ik breng deze nog even terug,’ zei ik toen we buiten waren en rende terug naar de caravan.

‘Doei pap en mam,’ riep ik en rende weer naar Sean. ‘Kom, we gaan,’ lachte ik, pakte zijn hand en trok hem mee.

‘Oké, ik kom al,’ lachte hij en liep met me mee. ‘Ging je eerder vaak uit?’

‘Zo vaak ik kon,’ antwoordde ik. ‘En jij?’

‘In het begin nog wel. De laatste jaren niet meer.’

‘Uitgaan is tegenwoordig niet zo leuk meer.’

‘Alsof de muziek de afgelopen vijftig jaar zo veranderd is,’ zei hij en gaf me een klein duwtje.

‘Ja, heel erg,’ zei ik. ‘Al kun jij daar beter over praten. Je bent toch opgegroeid met Beethoven,’ plaagde ik en stak mijn tong uit.

‘Nee, dat is je man,’ zei hij en liet mijn hand los.

Kwaad schudde ik mijn hoofd en liep door naar het theater. *Hufter.*

Wie is een hufter? vroeg Alex als reactie op mijn gedachten.

Sean, antwoordde ik.

Waar ben je? vroeg Alex.

Onderweg naar de disco. Kom je ook?

Doe ik, hoorde ik hem zeggen, waarna het weer stil werd.

‘Eva, wacht,’ riep Sean.

‘Nee,’ riep ik terug en liep het theater binnen, de dansvloer op.

Waar ben je? vroeg Alex weer.

Dansvloer, antwoordde ik. ‘Yes,’ riep ik iets te hard toen ze happy hardcore gingen draaien.

‘Stampuhh,’ hoorde ik Alex zeggen toen hij voor me stond.

Vrolijk knikte ik ja en keek naast me waar Sean stond te hakken en lachte naar hem.

Is dat die Sean? vroeg Alex naar hem knikkend.

Ja, antwoordde ik en keek naar Sean die me vragend aan keek. Snel schudde ik mijn hoofd, in de hoop dat er geen drama kwam.

‘Heb jij ook dorst?’ vroeg Alex toen het liedje was afgelopen.

‘Ja, mag ik een cola?’ vroeg ik en danste weer verder.

Toen Alex uit beeld was, draaide ik me om en ging voor Sean staan. ‘Wat je net zei was heel gemeen. Dat is Alex, mijn ex-vriendje. Hij denkt dat we nog steeds verkering hebben en dat het alleen tijdelijk uit is, omdat we ruzie hebben gehad. Dus gedraag je.’

‘Sorry, ik had dat niet moeten zeggen en ik zal me gedragen,’ zei hij en streek even met zijn hand langs mijn wang.

Snel draaide ik me om en ging verder met dansen. Gelukkig was ik net op tijd, want Alex kwam er weer aan met mijn cola. De rest van de avond ging zonder problemen. We hadden veel lol en zelfs Sean en Alex praatten met elkaar.

‘Heren, ik ga er vandoor voordat mijn ouders boos worden,’ zei ik toen ik moe begon te worden. *Bah, nu moet ik weer op tijd thuis zijn.*

Ik weet hoe jij je voelt, antwoordde Alex.

‘Oké, tot zo,’ fluisterde Sean in mijn oor en kustte me zachtjes op mijn wang.

‘Doei,’ riep ik naar de jongens en ging naar de caravan.

‘Hoi lieverd. Was het leuk?’ vroeg mama.

‘Super,’ lachte ik en plofte neer in een stoel.

‘Een leuke jongen is die Sean,’ zei papa.

‘Ja, hij is heel aardig.’

‘En verder?’ vroeg mama nieuwsgierig.

‘En verder niets.’

‘Nee, nee,’ plaagde papa. ‘Ik zie aan je ogen dat je verliefd op hem bent.’

‘Pap,’ riep ik geërgerd en keek hem even boos aan.

‘Weet je nog dat we die vlinder laatst zagen? Hij had dezelfde kleur als Eva’s ogen,’ zei mijn moeder ineens.

‘Wanneer?’ vroeg ik en voelde een brok in mijn keel.

‘Vlak nadat jij hier kwam. Hoezo?’ vroeg papa verbaasd

‘Die had ik ook wel willen zien,’ antwoordde ik en stond op.

‘Gaat alles wel goed met je?’ vroeg mama bezorgd.

‘Zere nek. Ik heb iets te fanatiek gedaan.’

‘Dan moet je maar even onder de warme douche gaan staan, voordat je gaat slapen,’ zei mama en lachte naar me.

‘Dat is een goed idee,’ zei ik en pakte mijn spulletjes. ‘Tot zo,’ zei ik nog snel en liep toen naar het toiletgebouw. *Een ding zou ik zeker anders doen. Geen ruzie maken met mijn ouders en er niet stiekem vandoor gaan*, zuchtte ik en liep naar de douchehokjes.

Langzaam deed ik mijn kleren uit en ging onder de douche staan. Voorzichtig deed ik mijn hoofd onder het water en keek om me een. *Hoe eenzaam kon je je voelen onder de douche*, zuchtte ik en keek in het rond.

Ik wil wel naar je toekomen, antwoordde Alex.

Ga slapen, zei ik en voelde de tranen over mijn wangen stromen.

‘Eva, ben je hier?’ vroeg Sean.

‘Ja,’ fluisterde ik door mijn tranen heen.

‘Wat is er?’

‘Niets,’ antwoordde ik, maar begon harder te snikken.

‘O, verdorie,’ zei Sean en klom over de deur heen.

Snel draaide ik me om en sloot mijn ogen.

‘Wat doe je?’ vroeg hij geschrokken en sloeg zijn armen om me heen.

‘Hè?’ vroeg ik verbaasd en deed mijn ogen weer open.

‘Je flikkert of zoiets,’ antwoordde hij. ‘Het ene moment was je hier en het andere moment zag ik je niet meer.’

‘Hoe kan dat?’ fluisterde ik, waarna de tranen weer over mijn wangen stroomden.

‘Ik heb geen idee,’ antwoordde hij en draaide me om. ‘Je ogen zijn blauw.’

‘Nu snap ik er helemaal niet meer van,’ snikte ik en legde mijn hoofd tegen zijn schouder.

‘Waarom ben je zo verdrietig?’ fluisterde Sean en streelde troostend over mijn rug.

‘Omdat ik volgens mij een verkeerde keuze heb gemaakt.’

‘Wat dan?’

‘Alles doet me aan Tristan denken en iedereen zegt ook dingen waardoor ik aan hem moet denken,’ zei ik en haalde even adem. ‘Eerst jij voor de disco, toen pa en ma en nu sta ik onder dezelfde douche waar we vaak samen onder hebben gestaan.’

‘Ik wou dat ik je kon helpen, maar dat kan ik niet.’ Zachtjes kuste hij me op mijn voorhoofd en drukte me stevig tegen zich aan.

‘Dit is al fijn,’ snikte ik zachtjes.

‘Gaat het weer een beetje?’

‘Ja,’ fluisterde ik en keek hem aan.

‘Ze zijn weer zwart met blauw,’ fluisterde hij en kuste me op mijn lippen.

Gelukkig, dacht ik en kuste hem terug. ‘Nou, dan moet ik maar het beste maken van dit leven,’ lachte ik voorzichtig.

‘Meer kan je ook niet, ben ik bang voor,’ antwoordde hij en kuste me weer.

‘Ik moet teruggaan, voordat mijn ouders zich zorgen gaan maken,’ fluisterde ik en deed de kraan uit.

‘Oké,’ antwoordde hij en gaf me de handdoek aan.

‘Dat is wel raar, weet je dat,’ lachte ik. ‘Na al die jaren moet ik weer op tijd thuis zijn.’

‘Je kan ook je eigen huis kopen,’ lachte hij. ‘Voor de camping staat een leuk huisje te koop.’

‘Die wil ik niet,’ fluisterde ik en draaide me om.

‘Het was jouw huisje,’ raadde hij.

‘Ja,’ zei ik en begon zachtjes te snikken.

‘Misschien moet je dat juist wel doen en helemaal opnieuw beginnen,’ zei hij en draaide me weer terug.

‘Nog meer herinneringen,’ snauwde ik iets te pissig.

Langzaam draaide hij zich om en deed zijn trui uit.

‘Sorry,’ fluisterde ik zachtjes en trok aan zijn arm. ‘Jij kunt er ook niets aan doen.’

‘Ik bedoelde het goed,’ fluisterde hij.

‘Dat weet ik,’ antwoordde ik. ‘Toen ik hier net kwam, ben ik ook in het huisje gaan wonen. Maar toen werd ik in mijn tentje wakker op de camping.’

‘Probeer het nog eens,’ fluisterde hij en kuste zachtjes.

‘Oké,’ antwoordde ik en keek hem even aan.

‘Zeg het maar,’ lachte hij na een lange stilte.

‘Als jij kon kiezen, zou je dan weer vampier willen zijn of mens blijven?’

‘Moeilijke vraag,’ antwoordde hij en ging op het bankje zitten.

‘Sorry,’ fluisterde ik en leunde tegen de muur aan.

‘In het begin wilde ik weer vampier worden, maar toen zag ik mensen met kleine kinderen en wilde ik dat ook. En nu ik naar jou kijk en je verhalen hoor, weet ik het zelf ook niet meer,’ zei hij en snikte zachtjes.

‘Sorry,’ fluisterde ik weer. Ik deed voorzichtig een stap naar voren en sloeg mijn armen om hem heen.

‘Geeft niet,’ antwoordde hij en sloeg ook zijn armen om me heen.

‘Waarom kwam je me eigenlijk zoeken?’

‘Omdat ik je een kusje wou geven voor het slapen gaan.’

‘Heb je dat al gedaan dan?’ lachte ik voorzichtig.

‘Nog niet,’ zei hij en drukte me dicht tegen zich aan.

‘Ik moet nu echt terug,’ zei ik en kuste hem zachtjes op zijn hoofd.

‘Blijf anders -’

‘Die zin ga jij niet afmaken,’ zei ik en deed een stap achteruit.

‘Waarom niet?’ vroeg hij zichtbaar gekwetst.

‘Déjà vu,’ antwoordde ik en kuste hem.

‘O,’ zei Sean. ‘Tot morgen dan.’

‘Tot morgen,’ antwoordde ik, liep snel het douchehokje uit en ging naar de caravan.

‘Welterusten,’ zei ik nog snel tegen mijn ouders en kroop in mijn tentje.

Wat moet ik nou doen, dacht ik en kroop in mijn slaapzak.

‘Wil je erover praten?’ vroeg Alex en deed de rits open.

‘Jawel,’ antwoordde ik en draaide me op mijn buik.

‘Oké,’ lachte hij en kroop in mijn tentje.

‘Kom binnen,’ lachte ik en draaide me weer op mijn rug.

‘Pas op,’ zei hij en legde een slaapzak en kussen naast me neer.

‘Blijf je slapen?’

‘Ja, jij voelt je eenzaam en verdrietig, dus blijf ik bij je slapen,’ antwoordde hij en ging naast me liggen. ‘Dus vertel, wat is er aan de hand?’

‘Teveel,’ zuchtte ik en voelde de tranen over mijn wangen lopen.

‘Kom hier,’ zei Alex en trok me naar zich toe.

Voorzichtig kroop ik tegen hem aan en legde mijn hoofd op zijn borst.

‘Vertel?’ fluisterde hij en streelde over mijn arm.

‘Ik weet niet goed wat ik moet doen,’ antwoordde ik en aarzelde even.

‘Want?’

‘Ik voel me niet echt op mijn gemak hier. Alles doet me aan mijn vorige leven denken en het is gewoon raar dat ik na al die jaren weer op tijd thuis moet zijn en zo,’ besloot ik te vertellen. Ik had er veel moeite mee dat hij niets meer wist en dat ik er dus ook niet met hem over kon praten. Maar ik had geen andere keuze. Ik kon hem moeilijk alles gaan vertellen.

‘Misschien moet je dan een eigen plekje zoeken, zodat je echt opnieuw kan beginnen,’ zei hij. ‘Voor de camping staat een leuk huisje te koop. Dan woon je op jezelf, maar ben je toch in de buurt.’

‘Misschien moet ik dat dan toch maar doen,’ antwoordde ik en streelde over zijn arm.

‘En waar wil je nog meer over praten?’ vroeg hij en kuste me op mijn hoofd.

‘Wat bedoel je?’ vroeg ik verbaasd en keek hem aan.

‘Sean,’ zei hij. ‘Ik zie hoe je naar hem kijkt.’

O nee, dacht ik en beet even op mijn wang om niet te lachen.

‘O ja,’ antwoordde hij. ‘Vertel?’

‘Sean is een heel aardige jongeman. Ik kan goed met hem praten, omdat hij snapt wat ik nu meemaak.’

‘Je kan mij ook alles vertellen.’

Voorzichtig deed ik mijn hoofd omhoog en keek hem aan. ‘Dat weet ik.’

‘Maar?’

‘Maar jij weet niets meer en dus kan ik er niet met jou over praten.’

‘Zoals?’

‘Als ik jou vraag hoe het kan dat we met elkaar kunnen praten in gedachten.

Wat zeg jij dan?’

‘Ik heb geen idee,’ fluisterde hij.

‘En waar doen mijn ogen jou aan denken?’